

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами Як

Тухмҳои Ваҳй: Кушодани бофтаи нубувватӣ аз масалҳо то огоҳии ниҳой

Jeff Pippenger

2023-07-29

Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико дар Китоби Муқаддас ба таври мушаххас муайян шудааст. Якчанд порчаҳои Китоби Муқаддас ҳастанд, ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико дар охири ҷаҳон ба таври мушаххас муайян мекунад. Дар боби сиздахуми Ваҳй, Иёлотӣ Муттаҳида ҳайвони дуҷум, ё ҳамон ҳайвони дӯшоҳаест, ки аз замин боло меояд ва тамоми ҷаҳонро аз ҳаридан ё фуруҳтан манъ мекунад, магар онҳое ки тамғаи ҳайвонро доранд.

Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин баромада истода буд; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, ва чун аждаҳо сухан мегуфт. Ва ӯ тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар ҳузури вай ба қор мебард, ва замин ва сокинони онро водор менамуд, ки ба ҳайвони аввал сачда кунанд, ки заҳми ҳалокатбораи шифо ёфта буд. Ва мӯҷизаҳои бузург ба амал меовард, ба тавре ки ҳатто оташро аз осмон бар замин пеши назари одамон фуруд меовард, ва сокинони заминро ба воситаи он мӯҷизаҳое, ки ба ӯ қудрат дода шуда буд, то дар ҳузури ҳайвон ба амал оварад, фиреб мебуд; ва ба сокинони замин мегуфт, ки барои он ҳайвон, ки аз шамшер заҳм бардошта буд ва зинда монд, сурате бисозанд. Ва ба ӯ қудрат дода шуда буд, ки ба сурати ҳайвон рӯҳ бахшад, то сурати ҳайвон ҳам сухан гӯяд ва ҳам боис гардад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, қушта шавад. Ва ӯ ҳамаро, ҳурду бузург, сарватманду камбағал, озоду қулумро водор менамуд, ки бар дастӣ ростӣ худ ё бар пешонии худ нишоне гиранд; то ҳеҷ кас на тавонад бихарад ё бифурушад, магар он касе ки нишон, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ӯро дошта бошад.

Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, шумораи ҳайвонро ҳисоб кунанд, зеро он шумораи инсон аст; ва шумораи вай шашсад, шасту шаш аст. Ваҳй 13:11–18.

Дар ин порча ҳафт хусусияти асосии нубувватӣ ҳастанд, ки бо ҳайвони заминӣ-и дӯшоҳа вобастаанд. Ӯ қудрати ҳайвонеро, ки пеш аз ӯ буд, ба амал меоварад; ӯ ҳамаи аҳли ҷаҳонро водор месозад, ки ҳайвонеро, ки пеш аз ӯ буд, сачда кунанд; ӯ мӯҷизаҳои азиме ба амал меоварад, ки ҳамаи одамон онҳоро мебинанд; ӯ тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад ва ба ҷаҳон амр мекунад, ки барои ҳайвонеро, ки пеш аз ӯ буд, тасвири бисозанд; ӯ ба тасвири ҳайвон ҳаёт мебахшад, ва он сухан мегӯяд; ӯ бо ҷазои марг тамоми ҷаҳонро маҷбур мекунад, ки ба тасвири ҳайвон сачда кунанд; ва ӯ тамоми ҷаҳонро маҷбур мекунад, ки тамғаи ҳайвонро ё бар пешонӣ ё бар даст бигиранд, ва ҳариду фурушро бар зидди онҳое манъ мекунад, ки тамға, ном ё шумораи ҳайвонро надоранд.

Кори фиребе, ки он ҳайвон, ки дар ояти ёздаҳум «аз замин берун меояд», анҷом медиҳад, ончунон гумроҳкунанда ва пуриктидор аст, ки «сокинони заминро гумроҳ мекунад». Тамоми ҷаҳон ба василаи Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико фиреб дода хоҳад шуд. Яъне, ба истиснои калисои Худо, тамоми ҷаҳон ба гумроҳӣ андохта хоҳад шуд, то нишони

зиддимасехро бипазирад. Воқеаҳои пешгӯишудае, ки пеш аз ин фиреби ҷаҳонӣ ба вуқӯъ меоянд, аллакай оғоз ёфтаанд.

Дар Китоби Муқаддас ҳикояҳое ҳастанд, ки аксари мардум онҳоро мешиносанд, ҳатто агар танҳо дар сатҳи рӯякӣ бошад. Аксарият дар бораи рӯёрӯиҳои Мусо ва фиръавн, Дониёл ва Набукаднесар, ё Исо ва Пилотус шунидаанд. Одамон ин ҳикояҳои Китоби Муқаддасро бо дараҷаҳои гуногуни фаҳмиш медонанд, аммо ҳатман дарк намеkunанд, ки пешгӯии Китоби Муқаддас подшоҳон ва мамлакатҳоро бевосита ва ба таври бисёр мушаххас муайян мекунад. Ин, албатта, дар мавриди Мусо, Дониёл ва Масеҳ чунин буд. Миср, Бобил ва Рум ҳама пешакӣ дар пешгӯии Китоби Муқаддас ба таври мушаххас муайян шуда буданд, пеш аз он таърихе ки онҳо пешгӯиҳоро дар бораи подшоҳиҳои худ ба иҷро расониданд. Худо ҳаргиз тағйир намеёбад.

Зеро Ман Худованд ҳастам, тағйир намеёбам; бинобар ин, эй писарони Яқуб, шумо нобуд нашудает. Малокӣ 3:6.

Исои Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон аст. Ибриён 13:8.

Он ки Худо ҳаргиз тағйир намеёбад, ба мо имкон медиҳад, ки дар баррасии ҳайвони дӯшояи заминӣ аз Ваҳй боби сздаҳ чанд мантиқи сода ба кор барем. Азбаски мо медонем, ки Худо пешгӯиҳоро ба таври мустақим баён намуд, ки подшоҳиҳои Миср, Бобил ва Румро, ҳар яке аз онҳо ҳангоме ки бо калисои Худо муносибат доштанд ва онро таъкиб мекарданд, муайян месозанд, мо метавонем баъзе воқеиятҳоро дар бораи ҳайвони заминӣ аз Ваҳй боби сздаҳ муқаррар кунем. Ҳайвони заминӣ, ҳамон тавре ки дар бораи Миср, Бобил ва Рум буд, дар пешгӯии Китоби Муқаддас пеш аз он таърихе, ки пешгӯӣ дар бораи он миллат дар он ба иҷро мерасад, ба таври мустақим муайян карда хоҳад шуд. Ман мегӯям, ки мо метавонем ин воқеиятро бар асоси як қоидаи бисёр сода, вале муҳимми Китоби Муқаддас муқаррар кунем. Ин қоида муайян мекунад, ки ҳақиқат бар асоси шаҳодати ду кас устувор мегардад.

Бо шаҳодати ду шохид ё се шохид, он ки сазовори марг аст, бояд ба қатл расонида шавад; аммо бо шаҳодати як шохид ӯ набояд ба қатл расонида шавад. Такрори Шариат 17:6.

Як шохид набояд бар зидди касе барои ҳеҷ гуноҳе, ё барои ҳеҷ хатое, дар ҳар гуноҳе ки содир кардааст, бархезад; бо сухани ду шохид, ё бо сухани се шохид, кор бояд собит гардад. Такрори Шариат 19:15.

Ин бори сеюм аст, ки ман назди шумо меоям. Ҳар сухан бо даҳони ду ё се шохид собит карда хоҳад шуд. 2 Қўринтиён 13:1.

Бар зидди пири ҷамоат айбномаро қабул макун, магар ба шаҳодати ду ё се шохид. 1 Тимотинос 5:19.

Пешгӯии Китоби Муқаддас сукути Мисри қадимро пешгӯӣ карда буд, вақте ки Худо бо фиръавни исёнғари Миср муомила намуд. Пешгӯии Китоби Муқаддас болоравӣ ва сукути Бобили қадимро пешгӯӣ карда буд, дар айни ҳол бо подшоҳони исёнғари Бобил низ муомила менамуд. Пешгӯии Китоби Муқаддас болоравӣ ва сукути империяи Руми

бутпарастро пешгӯй карда, намояндагони фасодзадаи Румро муайян намуда, бо онҳо низ муомила кард. Пайвастагии хислати ҳаргиз тағйирнопазири Худо нишон медиҳад, ки муҳимтарин салтанате, ки дар дохили пешгӯии Китоби Муқаддас зикр шудааст — ҳайвони заминӣ дар Ваҳй боби сенздаҳ — ба яқин аз ҷониби пешгӯии Китоби Муқаддас муайян хоҳад шуд.

Вақте ки пешгӯии ҳайвони заминии Ваҳйи бобии сенздаҳ иҷро гардад, калисои Худо бо роҳбарияти сиёсӣ ва мазҳабии он ҳайвони заминӣ дар рӯёруй қарор хоҳад гирифт, чунон ки ба таври пешгӯёна дар мисоли Мусо, Дониёл ва Масеҳ нишон дода шудааст. Нақши пешгӯёнаи Иёлотӣ Муттаҳида дар анҷоми ҷаҳон яке аз мавзӯҳои асосии пешгӯии Китоби Муқаддас аст. Ҳангоме ки мо маълумоти Китоби Муқаддасро, ки нақши Иёлотӣ Муттаҳидаро дар пешгӯии Китоби Муқаддас муайян мекунад, баён менамоем, аз қоидаҳои истифода хоҳем бурд, ки дар ҳуди Китоби Муқаддас ёфт мешаванд, зеро Қаломӣ Худо ба ҳеҷ таърифи инсонӣ ниёз надорад. Ба Исроили қадим қоидаҳои маросимӣ, қоидаҳои тандурустӣ, даҳ қоидаи ахлоқӣ, қоидаҳо барои кишоварзӣ ва боз бисёр ҷизҳои дигар дода шуда буд. Худо тартиботист.

Бигзор ҳама ҷиз боодобона ва бо тартиб анҷом дода шавад. 1 Қўринтиён 14:40.

Сабти Китоби Муқаддас ҳеҷ шаҳодате пешкаш намекунад, ки нишон диҳад шахс танҳо бо нодида гирифтани қоидаҳои аз ҷониби Худо додашуда баракат хоҳад ёфт. Кӣ метавонад интизори баракат бошад, агар қоидаҳои тафсири нубувватиро, ки дар Китоби Муқаддас ва ба воситаи он ба мақсади омӯзиши нубувват муқаррар гардидаанд, нодида гирад?

Биёед акнун, ва бо ҳам муҳокима намоем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли қирмиз бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи онҳо мисли арғувон сурх бошанд, онҳо мисли пашм хоҳанд гардид. Ишаъё 1:18.

Ҳангоме ки мо қоидаҳои Китоби Муқаддасро ба кор мебарем, мо имкон медиҳем, ки ҳуди Китоби Муқаддас муайян ва тасдиқ намояд, ки оё он қоидаҳо ҳақиқӣ ҳастанд ё дурӯғин. Чунон ки дар мавриди ҳамаи қоидаҳои гуногуни Худо, ҳамеша барои қоидаҳо як тақаллуби шайтонӣ низ вучуд дорад. Аз ин рӯ, зарур аст, ки вақте қоидаҳо барои исботи ҳақиқате ба кор бурда мешавад, ҳам ҳақиқати муайяншуда ва ҳам ҳуди қоидаи ба кор бурдашуда мавриди санҷиш қарор гиранд.

Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунад, балки рӯҳҳоро биозмояд, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд; зеро ки бисёр анбиёи козиб ба ҷаҳон берун омадаанд. 1 Юҳанно 4:1.

Ҳадафи дигаре, ғайр аз муайян сохтани нақши нубуввати Иёлотӣ Муттаҳида дар ин таҳқиқот, муайян кардани он паёми махфӣ аз китоби Ваҳй аст, ки Исо онро то ҳамин насл пинҳон нигоҳ дошта буд.

Ҷизҳои пинҳонӣ аз онӣ Худованд Худои мо ҳастанд; аммо он чи ошкор шудааст, аз онӣ мо ва фарзандони мо то абад аст, то ки ҳамаи суҳанони ин шариятро ба ҷо оварем. Такрори Шариат 29:29.

Асрори нубуввати Худо, ки ошкор карда мешаванд, ба он мақсаданд, ки ба касоне, ки ин сирро қабул мекунад, имконият диҳанд, ки шарияти Ёро нигоҳ доранд. Одамон фақат дар он сурат метавонанд шарияти Ёро нигоҳ доранд, ки он бар дилашон навишта шуда бошад. Сирре, ки дар китоби Ваҳй мӯҳраш кушода мешавад, чузъе аз раванди он аст, ки Рӯҳулқудс шарияти Худоро бар ботини мо ва бар дилҳои мо менависад. Сирре, ки бар қавми Худо кушода мегардад, ҳар гоҳ ва агар бо имон пазируфта шавад, аҳди навро барқарор месозад.

Инак, рӯзҳое меоянд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яхудо аҳди нав хоҳам баст: на мисли аҳде ки бо падарони онҳо дар он рӯзе бастам, ки дасти онҳоро гирифта, онҳоро аз замини Миср берун овардам; он аҳди Маро онҳо шикастанд, ҳарчанд ки Ман барои онҳо шавҳар будам, мегӯяд Худованд. Лекин ин аст аҳде ки Ман баъд аз он рӯзҳо бо хонадони Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: шарияти Худро дар ботини онҳо хоҳам ниҳод ва онро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт; ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ирмиё 31:31–33.

«Дар рӯзҳои охирини таърихи ин замин, аҳди Худо бо қавми Ё, ки аҳкоми Ёро риоя мекунад, бояд нав карда шавад». Review and Herald, February 26, 1914.

Ваҳй 1:1–3 Паёми Огоҳии Ниҳой:

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ё дод, то ба бандагони Худ чизҳоеро, ки бояд ба зудӣ воқеъ гарданд, нишон диҳад; ва Ё онро ба воситаи фариштаи Худ ба банди Худ Юҳанно фиристода, ишоратомез баён намуд; ки ӯ бар каломи Худ, ва бар шаҳодати Исои Масеҳ, ва бар ҳамаи он чи дида буд, шаҳодат дод. Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Се ояти аввали боби якуми Ваҳй нишон медиҳанд, ки «Ваҳйи Исои Масеҳ» паёми ниҳой барои инсоният аст. Равшан аст, ки он паём аст, зеро «Ваҳйи Исои Масеҳ» ба Ё аз ҷониби Падари Осмонӣ дода шуд, то ба бандагони Худ нишон диҳад, ки чӣ чизҳо «ба зудӣ воқеъ хоҳанд шуд».

Ба мо гуфта шудааст, ки мулоҳиза кунем, ки «Рӯҳулқудс корхоро ҳам дар додани нубувват» ва ҳамчунин «дар воқеаҳое ки ба тасвир оварда шудаанд» чунин шакл додааст.

«Рӯҳулқудс корхоро ҳам дар ато шудани нубувват ва ҳам дар воқеаҳое, ки тасвир шудаанд, чунон ба тартиб овардааст, ки таълим диҳад: омили инсонӣ бояд аз назар дур нигоҳ дошта шавад, дар Масеҳ пинҳон гардад, ва Худованд Худои осмон ва шарияти Ё бояд сарафроз гардонда шаванд. Китоби Дониёро бихонед. Таърихи мамлике, ки дар он ҷо тасвир ёфтаанд, як ба як пеши назар оред». Testimonies to Ministers, 112.

«Ҳодисаҳои тасвиршуда» ва ҳамчунин «дода шудани нубувват» дар се ояти аввали боби якуми Ваҳй ба таври мушаххас раванди зина ба зинаи он ки чӣ гуна Худо ба одамон муошират мекунад, нишон медиҳад, ва ҳамчунин муайян месозад, ки паёме, ки расонида мешавад, «Ваҳйи Исои Масеҳ» номида мешавад.

Пас, Исои Масеҳ бо паёме, ки аз Худо қабул карда буд, ду кор анҷом дод. Ў паёмо ба воситаи фариштаи Худ фиристод ва ҳамчунин он паёмо ба воситаи ҳамон фаришта ба рамз ифода намуд. Сипас фариштаи Ў паёмо назди Юҳаннои пайғамбар овард; ӯ онро навишта, барои ту ва ман ба калисоҳо фиристод. Се ояти аввал бо чунин тарзе аз ҷониби «Рӯҳи Муқаддас» «шакл дода шудаанд», ки ҳам «паём» ва ҳам «раванди иртибот»-и марбут ба расонидани он паёмо таъкид намоянд.

Се ояте, ки мо баррасӣ мекунем, паёми ниҳой ба инсониятро пешкаш менамоянд, вале на танҳо паёми ниҳой — аз ин ҳам муҳимтар, ин се оят паёми ниҳоии «огоҳкунанда»-ро ба сайёраи замин ифода мекунанд. Хусусияти «огоҳкунанда»-и ин паём он гоҳ муайян мегардад, ки гурӯҳе аз одамон барои он ки «он чиро, ки дар он навишта шудааст», хонда, шунда ва риоя кардаанд, ҳамчун «хушо ба ҳоли онҳо» шинохта мешаванд. Гурӯҳе аз одамон ҳастанд, ки ин огоҳиро, ки ҳамчун «Ваҳйи Исои Масеҳ» муаррифӣ шудааст, на хоҳанд хонд ва на хоҳанд шунд. Барои онҳо баракат ёфта нумумкин аст. Равшан аст, ки агар гурӯҳе барои хондан, шундан ва риоя кардани он ки навишта шудааст баракатёфта бошад, пас гурӯҳе низ ҳаст, ки баракатёфта нест. Оё шахс паёми Ваҳйи Исои Масеҳро меҳонад, мешунавад ва риоя мекунад? Агар чунин бошад, ӯ баракат хоҳад ёфт, агар не, ӯ лаънат хоҳад ёфт.

«Паёмбар мегӯяд: “Хушо ба ҳоли касе ки меҳонад” — ҳастанд онҳое ки нахоҳанд хонд; баракат барои онҳо нест. “Ва онҳое ки мешунаванд” — баъзеҳо низ ҳастанд, ки шундани ҳар чизро дар бораи пешгӯиҳо рад мекунанд; баракат барои ин гурӯҳ нест. “Ва он чиро ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд” — бисёриҳо аз таваҷҷӯҳ ба огоҳӣ ва дастурҳое, ки дар Ваҳй омадааст, сарпечӣ мекунанд; ҳеҷ яке аз инҳо наметавонад баракати ваъдашударо даъво кунад. Ҳамаи онҳое ки мавзӯҳои пешгӯиро масҳара мекунанд ва ба рамзҳое, ки дар ин ҷо бо ҷиддияти тамои дода шудаанд, истехзо менамоянд, ҳамаи онҳое ки аз ислоҳ кардани ҳаёти худ ва аз омода шудан барои омадани Писари Одам сар боз мезананд, бебаракат хоҳанд монд». The Great Controversy, 341.

Ибораи «вақт наздик аст» дар ояти сеюм нишон медиҳад, ки дар таърих вақти муайяне ҳаст, ки паёми охирини огоҳкунанда фаро мерасад. «Вақт» — (вақти муайян) — «наздик аст». Вақти муайяне дар остонаи фаро расидан аст, зеро он наздик аст, ва қавми Худо (ки онҳоро Юҳанно намояндагӣ мекунад) ин паёмо пеш аз он ки «вақт» фаро расад, мефаҳманд. Юҳанно китоби Ваҳиро тақрибан дар охири асри аввал навишт, аммо ин оятҳо нишон медиҳанд, ки дар таърих, ҳале баъд аз соли 100, нуқтае хоҳад буд, ки паёми ниҳоии огоҳкунанда эълон карда мешавад. Вақте ки он «вақт» «наздик аст», паёме, ки «чизҳое, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд» муайян мекунад, бар бандагони Худо ошкор хоҳад шуд.

Дар ин силсилаи мақолаҳо, Китоби Муқаддас ва навиштаҳои Эллен Уайт ҳамчун мақомдорон истифода хоҳанд шуд, то шарҳи порчаҳои Китоби Муқаддасеро, ки мо иқтибос меорем, тасдиқ намоянд.

Мо ҳамчунин ба қоидаҳои тафсири нубувватӣ, ки Вилиям Миллер гирд овардааст, ва ба қоидаҳое, ки дар маҷмӯае бо унвони «Қалидҳои нубувватӣ» муайян шудаанд, муроҷиат

хоҳем кард. Ҳамчунин таҳқиқоти нубувватиро, ки «Қадвалҳои Ҳабаккук» ном дорад, ба кор хоҳем бурд.

Мо ният надорем, ки ҳар қоидаеро, ки ба кор мебарем, муайян намоем. Барои ихтисор мо танҳо ба маҷмӯаи Prophetic Keys ишора хоҳем кард барои ҳар касе ки мехоҳад далели муфасссалтари он қоидаро бихонад. Бо силсилаи Nabakkuk's Tables, мо қасд дорем баъзе матлабҳоро нишон диҳем, ки дар онҳо мавзӯе, ки мо ба таври кӯтоҳ ба он хоҳем пардохт, ба таври амиқтар баррасӣ шудааст.

Ҳангоме ки мо ба омӯзиши китоби Ваҳй машғул мешавем, мо посухи оммавиरो ташвиқ менамоем, вале мо танҳо ба мулоҳизаҳои посух хоҳем дод, ки ба омӯзиши давомдор саҳм мегузоранд. Доираи муҳокимаи мо силсилаи кунунии пешниҳодҳо, қоидаҳои нубувватие, ки мо ба кор мебарем, ва маълумоте, ки дар Қадвалҳои Ҳабаккук ёфт мешавад, дар бар хоҳад гирифт.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ё дод, то ба бандагони Худ чизҳои нишон диҳад, ки ба зудӣ бояд воқеъ шаванд; ва онро ба воситаи фариштаи Худ ба банди Худ Юҳанно фиристода, маълум кард: ки Ё ба каломи Худо, ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳар он чи дидааст, шаҳодат дод. Хушо касе ки мехонад, ва онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Калимаи юнониё, ки ба «нишон дод» тарҷума шудааст, маънои «далолат кардан»-ро дорад. Ё ин паёмро ба воситаи фариштаи «худ» фиристод ва онро ба воситаи фариштаи «худ» далолат кард. Фариштаи «Ё» Қабраил аст.

«Суҳанони фаришта: “Ман Қабраил ҳастам, ки дар ҳузури Худо меистам”, нишон медиҳанд, ки Ё дар боргоҳҳои осмонӣ мақоми бисёр волои эҳтиром дорад. Вақте ки Ё бо паёме назди Дониёл омад, гуфт: “Ва ҳеҷ касе нест, ки дар ин чизҳо бо ман устувор истад, чуз Микоил [Масеҳ], амири шумо”. Дониёл 10:21. Дар бораи Қабраил Начотдиҳанда дар Ваҳй суҳан ронда, мегӯяд, ки “Ё онро ба воситаи фариштаи Худ ба банди Худ Юҳанно фиристода, маълум гардонид”. Ваҳй 1:1.» Орзуи асрҳо, 99.

Фариштаи Қабраил бо паём фиристода мешавад, ва фариштаи Қабраил ҳамчунин ҳуди он паёмро намоёндагӣ мекунад. Вақте ки башарият дар чараёни таърих ба он нуқтае мерасад, ки барои эълон шудани паёми охирини огоҳкунанда «вақт наздик аст», он паёми ниҳой ба воситаи як фаришта намоёндагӣ карда мешавад. Дар китоби Ваҳй «паёмҳо» бисёр вақт ба сурати фариштагон намоёндагӣ мешаванд, ва албатта, калимаи юнониё, ки дар Ваҳй ба «фаришта» тарҷума шудааст, маънои «пайғомрасон»-ро дорад.

Ҳар як ваҳйи ҳақиқати Худо, ки дар таърих расидааст, бешубҳа ваҳйи Исои Масеҳ аст, аммо Ваҳйи Исои Масеҳ дар боби якуми китоби Ваҳй ҳушдори охирин барои инсоният аст ва он дар лаҳзаи мушаххасе воқеъ мегардад, ки ҳамчун «замон» муаррифӣ шудааст. Дар китоби Ваҳй порчаи дигаре низ ҳаст, ки дар он Юҳанно ишора мекунад, ки «замон наздик аст». Он порчаи дигар шохидии дуюмеро фароҳам меорад, то иддаҳои ибтидоие, ки ман дар бораи оятҳои як то се баён кардаам, санчида шаванд.

Ва ба ман гуфт: «Ин суханон амин ва ростанд; ва Худованд Худои анбиёи муқаддас фариштаи Худро фиристод, то ба бандагони Худ он чизҳоро нишон диҳад, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд. Инак, Ман ба зудӣ меоям: хушо ба ҳоли касе ки суханони нубувати ин китобро нигоҳ медорад».

Ва ман, Юҳанно, ин чизҳоро дидам ва шунидам. Ва чун шунидам ва дидам, ба замин афтадам, то пеши пойҳои он фариштае, ки ин чизҳоро ба ман нишон дод, сачда намоям.

Пас ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин макун; зеро ман ҳамхидмати ту ҳастам, ва аз бародарони ту — анбиё, ва аз онҳое ки суханони ин китобро нигоҳ медоранд; Худоро парастииш нам».

Ва ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро вақт наздик аст. Касе ки золим аст, бигзор боз ҳам золим бошад; ва касе ки нопок аст, бигзор боз ҳам нопок бошад; ва касе ки одил аст, бигзор боз ҳам одил бошад; ва касе ки муқаддас аст, бигзор боз ҳам муқаддас бошад». Ваҳй 22:6–11.

Дар анҷоми китоби Ваҳй мо ҳамон мавзӯеро меёбем, ки дар оғози Ваҳй омадааст. Раванди иртибот ва паём боз ҳам бори дигар зикр мешавад, вақте ки «Худованд Худо» «фариштаи Худро фиристод, то ба бандагони Худ он чизҳоро нишон диҳад, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд». Ва ҳамин ки ба бандагон паёме нишон дода мешавад, ки «он чизҳоро, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд» муайян мекунад, Масеҳ эълон менамояд, ки Ӯ ба зудӣ меояд. Ин паёмест, ки пеш аз омадани дуҷуми Масеҳ мерасад, ва аз ин рӯ он паёми ниҳони ҳушдор аст — ҳамон паёме, ки дар ояти аввали боби якум ҳамчун «Ваҳйи Исои Масеҳ» тасвир шудааст. Баракате, ки дар се ояти аввали Ваҳй ваъда шудааст, бо ин баён тақрор мегардад: «хушо касе ки суханони нубуввати ин китобро нигоҳ медорад».

Дар ин оятҳо мо тавсеаи раванди иртиботеро меёбем, ки дар боби якум баён гардидааст; зеро мебинем, ки пас аз он ки Қабраил паёмро ба Юҳанно мерасонад, Юҳанно аз ин паём то дараҷае мағлуб мегардад, ки меҳода ба Қабраил сачда кунад; он гоҳ Қабраил аз нофаҳмии Юҳанно истифода бурда, нишон медиҳад, ки фариштагони осмонӣ, анбиёи заминӣ ва ҳамаи онҳое ки суханони ин паёмро риоят мекунанд, «ҳамхидматон»-анд, ки бояд ба Худои Офаридгор ибодат намоянд, на ба офариниши Худо.

Ин оятҳо ҳамон воқеаҳо ва ҳамон паёмро тавсиф мекунанд, ки мо онҳоро дар боби якум баррасӣ мекунем. Онҳо суханони амин ва ростиро тақрор мекунанд, ки ба воситаи онҳо ба бандагони Худо он чи бояд ба зудӣ ба амал ояд, нишон дода мешавад. Ин паём боз ҳам дар заминаи ҷараёни иртибот миёни Худо ва бандагонаш қарор дода шудааст. Дар боби бисту дуҷуми мо боз далелҳои бештаре меёбем, ки ин паём паёми охирини оғоҳкунанда аст, зеро «вақт», ки «наздик аст», ҳамчун воқеъшавандае муайян гардидааст, ки дуруст пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳони инсонӣ ба амал меояд; зеро эълоне, ки «ҳар кӣ золим аст, бигзор боз золим бошад; ва ҳар кӣ палид аст, бигзор боз палид бошад; ва ҳар кӣ одил аст, бигзор боз одил бошад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, бигзор боз муқаддас бошад», анҷоми муҳлати имтиҳонро нишон медиҳад ва оғози ҳафт балои охиринро аломатгузорӣ мекунад, ки онҳо, дар навбати худ, бо Омадани Дуҷуми Масеҳ ба анҷом мерасанд.

«Ва дар он замон Микоил, он мири бузурге ки барои фарзандони қавми ту меистад, бархезад; ва замони тангие хоҳад буд, ки монанди он аз вақти ба вучуд омадани халқе то ҳамон замон ҳаргиз набудааст; ва дар он замон қавми ту раҳо хоҳад шуд, ҳар касе ки дар китоб навишта ёфт шавад». Дониёл 12:1.

«Ҳангоме ки паёми фариштаи сеюм ба анҷом мерасад, марҳамат дигар барои сокинони гунаҳкори замин шафоат намекунад. Қавми Худо кори худро ба анҷом расонидаанд. Онҳо “борони охирин”, “тароват аз ҳузури Худованд”-ро қабул кардаанд, ва барои соати озмоише, ки дар пеши онҳост, омода мебошанд. Фариштагон дар осмон бо шитоб ба ин сӯву он сӯ ҳаракат мекунад. Фариштае, ки аз замин бармегардад, эълон мекунад, ки кори ӯ анҷом ёфтааст; озмоиши ниҳой бар ҷаҳон оварда шудааст, ва ҳамаи онҳое ки худро ба аҳкоми илоҳӣ содиқ нишон додаанд, “мӯҳри Худои зинда”-ро гирифтаанд. Он гоҳ Исо шафоати Худро дар муқаддасгоҳи болоӣ қатъ мекунад. Ӯ дастҳои Худро боло мебардорад ва бо овози баланд мегӯяд: “Иҷро шуд;” ва ҳангоме ки Ӯ ин эълони ботантанаро мекунад, тамоми лашкари фариштагон тоҷҳои худро аз сар мегиранд: “Касе ки золим аст, бигзор боз золим бошад; ва касе ки палид аст, бигзор боз палид бошад; ва касе ки одил аст, бигзор боз одил бошад; ва касе ки муқаддас аст, бигзор боз муқаддас бошад.” Ваҳй 22:11. Ҳар як парванда барои ҳаёт ё мамот ҳал карда шудааст.» Муборизаи Бузург, 613.

Дар аввали китоби Ваҳй ва дар охири китоби Ваҳй ҳамон як воқеа баён мешавад. Якҷо кардани ин ду порча ба мо имкон медиҳад, ки дарк намоем, ки «Ваҳии Исои Масеҳ» паёми ниҳони хушдор ба башарият пеш аз Омадани Дуюми Масеҳ мебошад. Ин паём ба таври рамзӣ аз ҷониби фариштае тасвир шудааст, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз меояд. Ин паём башариятро ба ду гурӯҳ чудо мекунад, вобаста ба он ки оё онҳо он паёмеро, ки ҳангоми «наздиқ будани вақт» мӯҳраш кушода мешавад, мехонанд, мешунаванд ва риоя мекунанд ё не, — маҳз андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз.

Ҳангоме ки мо ба анҷоми таърихи ин ҷаҳон наздиқ мешавем, нубувватҳое, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ доранд, махсусан омӯзиши моро талаб мекунанд. Китоби охирини Аҳди Ҷадид аз ҳақиқатҳое пур аст, ки мо бояд онҳоро дарк намоем. Шайтон зехни бисёрхоро кӯр гардонидааст, то ки онҳо аз ҳар гуна баҳонае барои он ки Ваҳиро мавзӯи омӯзиши худ насозанд, хушнуд бошанд.

«Китоби Ваҳй, дар иртибот бо китоби Дониёл, омӯзиши амиқро тақозо мекунад. Бигзор ҳар муаллими худотарс биандешад, ки чӣ гуна Инчилеро, ки Начотдиҳандаи мо шахсан омад, то онро ба бандаи Худ Юҳанно маълум созад, ҳар чи равшантар дарк ва баён намояд,—“Ваҳии Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ӯ дод, то ба бандагони Худ он чиро, ки ба зудӣ бояд ба амал ояд, нишон диҳад”. Ҳеҷ кас набояд ба сабаби рамзҳои зоҳиран асроромези он дар омӯзиши Ваҳй дилсард гардад. “Агар касе аз шумо аз ҳикмат муҳтоҷ бошад, бигзор аз Худо талаб кунад, ки ба ҳама бо саховат мебахшад ва маломат намекунад”. “Хушо касе ки мехонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро вақт наздиқ аст”. Мо бояд ҳақоикӣ бузург ва ҷиддии дар китоби Ваҳй дарҷёфтаре ба ҷаҳон эълон намоем. Ин ҳақоикӣ бояд ба ҳуди нақшаҳо ва усулҳои калисои Худо ворид шаванд. Бояд омӯзиши

наздиктар ва чиддитаре аз ин китоб, ва пешниҳоди самимитаре аз ҳақоиқи дар он мавҷудбуда сураат гирад, ҳақоиқи ки ба ҳамаи онҳое, ки дар ин рӯзҳои охир зиндагӣ мекунад, тааллуқ доранд. Ҳамаи онҳое ки барои мулоқот бо Худованди худ омодагӣ мебинанд, бояд ин китобро мавзӯи омӯзиш ва дуои чиддӣ қарор диҳанд. Он айнан ҳамон чизест, ки номаш далолат мекунад,—ваҳйи муҳимтарин воқеаҳое, ки бояд дар рӯзҳои охири таърихи ин замин ба вуқӯъ оянд. Юҳанно, ба сабаби эътимоди содиқонааш ба каломи Худо ва шаҳодати Масеҳ, ба қазираи Патмус бадарға карда шуд. Аммо бадарғаи ӯ ӯро аз Масеҳ чудо насохт. Худованд банди вафодори Худо дар бадарғааш аёдат намуд ва ба ӯ дар бораи он чӣ бар ҷаҳон хоҳад омад, таълим дод.»

«Ин дастур барои мо аҳамияти бузургтарин дорад; зеро мо дар рӯзҳои охири таърихи ин ҷаҳон зиндагӣ мекунем. Ба зудӣ мо ба иҷрои воқеаҳое дохил хоҳем шуд, ки Масеҳ ба Юҳанно нишон дод, ки бояд ба вуқӯъ пайванданд. Вақте ки фиристодагони Худованд ин ҳақоиқи чиддиро пешниҳод менамоянд, онҳо бояд дарк кунанд, ки бо мавзӯҳои дорои аҳамияти абадӣ сарукор доранд, ва бояд дар ҷустуҷӯи таъмиди Рӯҳулқудс бошанд, то суҳан гӯянд, на суҳанони худро, балки суҳанонери, ки Худо ба онҳо додааст.

«Китоби Ваҳй бояд ба мардум кушода шавад. Ба бисёриҳо таълим дода шудааст, ки он китоби мӯҳршуда аст, аммо он танҳо барои онҳое мӯҳр шудааст, ки ҳақиқат ва нурро рад мекунад. Ҳақиқатҳое, ки он дар бар мегирад, бояд эълон карда шаванд, то мардум имконият дошта бошанд, ки худро барои воқеаҳое, ки ба зудӣ ба амал хоҳанд омад, омода созанд. Паёми Фариштаи Сеюм бояд ҳамчун ягона умед барои наҷоти ҷаҳони ҳалокшаванда пешниҳод гардад. »

«Хатарҳои рӯзҳои охир бар сари мо омадаанд, ва дар кори худ мо бояд мардумро аз хавфе, ки дар он қарор доранд, огоҳ созем. Нагузоре, ки манзараҳои чиддӣ, ки нубувват ошкор кардааст, ба зудӣ рӯй хоҳанд дод, бе баррасӣ монанд. Мо паёмбарони Худо ҳастем, ва барои аз даст додан вақт надорем. Онҳое ки мехоҳанд бо Худованди мо Исои Масеҳ ҳамкор бошанд, ба ҳақиқатҳое, ки дар ин китоб ёфт мешаванд, таваҷҷуҳи амиқ зоҳир хоҳанд кард. Бо қалам ва овоз онҳо хоҳанд кӯшид, ки он чизҳои аҷоибро, ки Масеҳ аз осмон омад, то ошкор намояд, равшан гардонанд.» Signs of the Times, July 4, 1906.

Зиёда аз сад сол пеш, дар соли 1906, ба мо хабар дода шуд, ки ба зудӣ «мо ба иҷрои воқеаҳое дохил хоҳем шуд, ки Масеҳ ба Юҳанно нишон дод, ки бояд ба вуқӯъ оянд». Ин паём ҳанӯз дар соли 1906 мӯҳрзада буд. Фаҳмидани он муҳим аст, ки паёми Ваҳйи Исои Масеҳ ба халқи Худо андаке пеш аз он ки воқеаҳо ба амал оянд, кушода мешавад. Ба мо гуфта шудааст, ки китоби Ваҳй «айнан ҳамон чизест, ки номаш ифода мекунад,—ваҳйи муҳимтарин воқеаҳое, ки бояд дар рӯзҳои охири таърихи ин замин ба вуқӯъ оянд».

Онҳо кушода мешаванд, то ки қавми Худо ин ҳушдорро диҳанд, то онҳое ки ин ҳушдорро мешунаванд, «фурсате барои омода шудан ба воқеаҳое, ки ба зудӣ ба вуқӯъ хоҳанд пайваست, дошта бошанд». Қобили зикр аст (зеро Юҳанно қавми Худоро дар он давраи таърих намояндагӣ мекунад, ки дар он ин паём бояд эълон гардад), ки Юҳанно ду мавзӯро муайян мекунад, ки барои онҳо ӯ таъкиб мешуд. Маҳз «ба сабаби эътимоди содиқонаи ӯ ба

каломи Худо ва шаҳодати Масеҳ» буд, ки ӯ «ба қазираи Патмос бадарға карда шуд». Ӯ бадарға карда шуд, зеро ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувватро, ки «шаҳодати Исо» мебошад, қабул мекард.

Ва ман назди пойҳои ӯ афтодам, то ки ӯро сачда намоям. Ва ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор ин корро макун; ман ҳамқуломи ту ва бародарони ту ҳастам, ки шаҳодати Исоро доранд; Худоро сачда намо; зеро шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст». Ваҳй 19:10.

Юҳанно намояндаи қавме аст дар охири ҷаҳон, ки паёми Ваҳйи Исои Масеҳро мефаҳманд ва барои ҳифз намудани ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувват таъқиб карда мешаванд.

Дар се ояти аввали боби якум раванди иртибот миёни Худои Падар ва хизматгори Ӯ таъкид мешавад. Боби бисту дуюм ба ривояти раванди иртибот илова мекунад. Ин ду порча ибтидо ва анҷоми китоби Ваҳйро ифода мекунанд ва якҷо нақши Юҳанноро дар тасвири нубуввати ба тафсил нишон медиҳанд. Ӯ на танҳо касест, ки суханони Ваҳйро навиштааст, балки ҳамчунин намояндаи онҳост, ки дар охири ҷаҳон паёми ниҳони огоҳиро мерасонанд.

Худованд каломро дод; бисёр бузург буд ҷамоати онҳое ки онро эълон мекарданд. Забур 68:11

Юҳанно он «чизҳо»-еро, ки мазмуну муҳтавои паёмро ташкил медиҳанд, «дид» ва «шунид» ва ба ӯ амр шуд, ки ин паёмро навишта, ба калисоҳо бифиристад.

Мегуфт: «Ман Алфо ва Омега ҳастам, аввалинаш ва охиринаш; ва он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфесӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергомос, ва ба Тиётиро, ва ба Сардис, ва ба Филадельфия, ва ба Лаодикея». Ваҳй 1:19.

Ӯ фармон ёфт, ки он чиро «шунид» ва «дид» навишта, ба ҳафт калисои Осиёи Хурд бифиристад; аммо ҳангоме ки сухан дар бораи калисоҳои алоҳида мерафт, Исо паёмхоро бевосита ба Юҳанно имло мекард, зеро ҳар як паём ба ҳар яке аз ҳафт калисо бо ибораи «Ва ба фариштаи калисои ... бинавис» оғоз меёбад. Исо паёмҳои алоҳидаро ба калисоҳо имло мекард.

Исо ба Юҳанно амр фармуд, ва ҳамчунин Исо ба Юҳанно гуфт, ки он чиро дид ва шунид, бинависад; ва як бор Исо ба Юҳанно гуфт, ки он чиро шунида буд, нанависад.

Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер наъра мезанад; ва ҳангоме ки нидо кард, ҳафт раъд овозҳои худро бароварданд. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд овозҳои худро бароварданд, ман наздик будам бинависам; вале овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: «Он чиро, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр кун ва онро нанавис». Ваҳй 10:3, 4.

Ба Юҳанно гуфта шуд, ки он чиро ҳафт раъд гуфтанд, мӯҳр намояд; ва бо ин амал ӯ паёми ҳафт раъдро мӯҳр мекард, ҳамон гуна ки ба Дониёл амр шуда буд, то китоби худро то вақти интиҳо мӯҳр намояд.

Лекин ту, эй Дониёл, ин суҳанонро маҳкам нигоҳ дор ва китобро то вақти охир мӯҳр кун; бисёре ба ҳар сӯ давутоғ хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд.... Ва ӯ гуфт: Бирав, эй Дониёл, зеро ин суҳанон то вақти охир баста ва мӯҳр карда шудаанд. Дониёл 12:4, 9.

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, ба Юҳанно, чунон ки ба Дониёл дар хусуси китоби хурд, чунин амр дода мешавад: “Он чиро, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр намо.”» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ҷилди 7, 971.

Он чи муайян мекунем, ин аст, ки ҳам дар охир ва ҳам дар оғози китоби Ваҳй паёме муайян карда шудааст. Раванди расонидани он паём низ муайян карда шудааст. Нақше, ки Юҳанно дар расонидани он паём мебозад, ба таври махсус баён гардидааст. Баъзан ӯ фақат он чиро, ки дид ва шунид, менавишт. Дар мавридҳои дигар, ба ӯ дикта мекарданд, ва як бор ба ӯ гуфта шуд, ки он чиро шундааст, нанависад. Паёми Ваҳйи Исои Масеҳ аз ҷониби Падар ба Исо, аз Исо ба Ҷабраил, ва сипас ба Юҳанно набӣ дода мешавад, ки масъулияти навиштани паём ва фиристодани онро ба калисоҳо ба ӯ супурда шуда буд.

Он чизҳоеро, ки дидаӣ, ва он чизҳоеро, ки ҳастанд, ва он чизҳоеро, ки баъд аз ин хоҳад шуд, бинавис. Ваҳй 1:19.

Мумкин аст, ки оят хонда шавад ва он усули нубувватие, ки дар фармони ба Юҳанно додашуда барои навиштан дар он муайян гардидааст, шинохта нашавад. Ба қайд овардани «чизҳо»-и дидаву шунда, сабти таърихи ҷорист, зеро дар замони Юҳанно он «чизҳо» буданд. Сабт кардани таърихи ҷорӣ ва, бо ин амал, ҳамзамон навиштани чизҳое ки дар оянда хоҳанд буд, қоидаи асосии нубувватӣ дар китоби Ваҳй аст. Аз Юҳанно барои таъкид ва ба тасвир овардани маҳз ҳамин усул ва аҳамияти он истифода шудааст, зеро ба таври моҳиятӣ ба ӯ гуфта шуд, ки «он чизҳоро, ки ҳастанд, ва» бо ин кор ту «он чизҳоро, ки баъд аз ин хоҳанд буд» менависӣ, зеро таърих такрор мешавад. Ин шеваи нубувватӣ имзои Исо, зеро имзо ном аст, ва номи Ӯ дар боби якуми Ваҳй Алфа ва Омега аст. Ӯ анҷомро бо ибтидо муаррифӣ мекунад.

Мо танҳо ба омӯзиши «Ваҳйи Исои Масеҳ» оғоз карда истодаем ва ҳоло се ояти аввали боби якумро мавриди баррасӣ қарор медиҳем. Паёми ниҳони оғоҳкунанда, ки «Ваҳйи Исои Масеҳ» ном дорад, аз Падари Осмонӣ ба Исо, аз Исо ба Ҷабраил, аз Ҷабраил ба Юҳанно расонда мешавад, ва Юҳанно онро дар китобе сабт мекунад, то ба калисоҳо фиристода шавад. Азбаски ин паём ба таври бисёр мустақим «Ваҳйи Исои Масеҳ» номида шудааст, муҳим аст, ки қайд намоем: аз миёни ҳамаи унсурҳое, ки ба воситаи Каломи илҳомбахш, ки Масеҳро ошкор месозад, барои инсонҳо навишта шудаанд, он як хусусияти кӣ будан ва чӣ будани Исо дар амали Юҳанно ҳангоми сабти ин паём ба тасвир оварда шудааст. Ҳангоме ки ӯ чизҳоеро, ки он вақт буданд, менавишт, ҳамзамон чизҳоеро низ менавишт, ки ҳанӯз бояд ба вучуд меомаданд.

Ҳақиқати такрор шудани таърих он гоҳ ифода меёбад, ки Юҳанно барои рӯзгор ва асри худ оғоҳие менависад, ки ҳамзамон барои замони оянда низ оғохист. Вақте ки Юҳанно дар оғози калисои масеҳӣ ба ҳафт калисо навишт, ӯ ҳамчунин барои калисои масеҳӣ дар поёни ҷаҳон

огоҳие ба қалам меовард. Ин хусусияти хислати Масеҳ он гоҳ ифода меёбад, ки Масеҳ Алфа ва Омега, ё ибтидо ва интиҳо, ё аввалин ва охирин номида мешавад. Дар ҳақиқат, Китоби Муқаддас ин хусусияти хислати Масеҳро ҳамчун он чизе муайян мекунад, ки исбот менамояд Ё Худои ягона аст.

Дар боби якуми Ваҳй мо Исоро меёбем, ки Худро ҳамчун Алфо ва Омего муаррифӣ мекунад.

Дар рӯзи Худованд ман дар Рӯҳ будам, ва аз пушти сарам овози бузургеро, мисли садои карнай, шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега ҳастам, аввалин ва охирин; ва он чиро мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергомус, ва ба Тиотира, ва ба Сордис, ва ба Филоделфия, ва ба Лаодикия».

Ва ман баргаштам, то овозеро, ки бо ман суҳан мегуфт, бубинам. Ва чун баргаштам, ҳафт чароғдони тиллоиро дидам; ва дар миёни он ҳафт чароғдон Касеро монанди Писари Одам, ки чомае то по дар бар дошт ва бар сина бо камарбанди тиллоӣ баста шуда буд. Сари Ё ва мӯйҳои Ё сафед буданд, мисли пашм, мисли барф сафед; ва чашмони Ё мисли алангаи оташ; ва пойҳои Ё монанди биринҷии соф, чунон ки дар кӯра тафсонда шуда бошад; ва овози Ё мисли садои обҳои бисёр. Ва дар дасти рости Худ ҳафт ситора буд; ва аз даҳони Ё шамшерӣ теzi дудаме мебаромад; ва рӯи Ё мисли офтоб буд, вақте ки дар қуввати худ медурахшад.

Ва ҳангоме ки Ёро дидам, чун мурдае бар поҳои Ё афтадам. Ва Ё дасти рости Худро бар ман ниҳод ва ба ман гуфт: «Натарс; Ман Аввалин ва Охирин ҳастам». Ваҳй 1:10–17.

Дар ин оятҳо ҳақиқати бисёре нухуфтааст, аммо дар ин ҷо ман танҳо ба он ишора мекунам, ки вақте Юҳанно овози Масеҳро, ки мисли карнай буд, шунид ва баргашт, то бубинад, ки Кист, ки бо ӯ суҳан мегуфт, ӯ Исои Масеҳро ҳамчун Саркоҳини осмоние дид, ки дар ҷои муқаддаси қудсгоҳи осмонӣ қарор дошт. Пас Исо Худро ҳамчун Алфа ва Омега, ва ҳамчун Аввал ва Охир муаррифӣ намуд. Дар паём ва баёни он дар се ояти аввал мо як хатти ҳақиқатро ёфтем, ки ба хатти ҳақиқат дар анҷоми Ваҳй мувофиқат мекард. Ҳамчун Алфа ва Омега, Исо анҷомро бо ибтидо, охириро бо аввал нишон медиҳад. Дар анҷоми китоби Ваҳй, чунон ки дар ибтидо, Ё боз Худро ҳамчун Алфа ва Омега муаррифӣ мекунад.

Ва ба ман гуфт: «Ин суҳанон содиқ ва ростанд; ва Худованд Худои анбиёи муқаддас ғариштаи Худро фиристод, то ба бандагони Худ он чизҳоро, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд, нишон диҳад. Инак, Ман ба зудӣ меоям: хушо ба ҳоли касе ки суҳанони нубуввати ин китобро нигоҳ медорад».

Ва ман, Юҳанно, ин чизҳоро дидам ва шунидам. Ва чун шунидам ва дидам, пеши пойҳои ғариштае, ки ин чизҳоро ба ман нишон дод, афтадам, то сачда кунам. Он гоҳ вай ба ман гуфт: «Зинҳор чунин макун; зеро ки ман ҳамхидмати ту ҳастам, ва аз бародаронат — анбиё, ва аз онҳое ки суҳанони ин китобро риоя мекунанд. Худоро сачда намо».

Ва ба ман мегӯяд: «Суҳанони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро ки вақт наздик аст.»

Ҳар кӣ ноодил бошад, бигзор ҳанӯз ноодил бимонад; ва ҳар кӣ нопок бошад, бигзор ҳанӯз нопок бимонад; ва ҳар кӣ одил бошад, бигзор ҳанӯз одил бимонад; ва ҳар кӣ муқаддас бошад, бигзор ҳанӯз муқаддас бимонад.

Ва инак, Ман зуд меоям; ва подоши Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш бидиҳам. Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо, аввалин ва охирин. Ваҳй 22:7–13.

Китоби Ваҳй ба диққат тавзеҳ медиҳад, ки вақте Юҳанно ин паёмро сабт мекунад, он бар усули он бино ёфтааст, ки ибтидо анҷомро тасвир мекунад. Ин паём нахустин ҳақиқатест, ки дар китоби Ваҳй кушода мешавад, ва ҳамон ҳақиқат айни ҳол охирин чизест, ки дар ин китоб баён мегардад. Ва дар шаҳодати аввали китоб ва анҷоми китоби Ваҳй, Исо Худро Алфа ва Омега, ибтидо ва анҷом, ва аввалин ва охирин муаррифӣ мекунад.

Се ояти аввали китоби Ваҳй паёми охирини хушдорро барои инсоният муайян мекунанд. Ин ҳамон хушдорест, ки пеш аз ҳафт балои охирин ва Бозгашти Дуюми Масеҳ меояд. Паёми Ваҳйи Исои Масеҳ «ба воситаи фариштаи Худ» «фиристода шуда, ба аломатҳо баён гардид».

Ҳамон паёми хушдордиҳанда баъдан дар порчаи охирини Ваҳй муайян карда мешавад, ва он ҳамчунин ҳамчун фариштаи сеюми Ваҳй боби чордахум муаррифӣ мегардад.

Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омада, бо овози баланд гуфт: «Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда кунад ва тамғаи онро бар пешони худ ё бар дасти худ қабул намояд, вай низ аз шароби ғазаби Худо хоҳад нӯшид, ки беомехта дар косаи қаҳри Ӯ рехта шудааст; ва ӯ дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб дода хоҳад шуд. Ва дуди азоби онҳо то абадулобод боло меравад; ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда мекунанд ва ҳар кӣ тамғаи номи онро қабул мекунад, шабу рӯз осоише надоранд». Ваҳй 14:9–11.

Паёми огоҳии ниҳой ҳамон паём аст, ки ба сурати фариштаи сеюм тасвир шудааст. Он огоҳии ниҳоист, зеро озмоиши охиринро барои инсоният бевосита муайян мекунад. Фариштаи дигаре низ ҳаст, ки аз пас омада, ба фариштаи сеюм мепайвандад, ва он фаришта низ паёми огоҳии ниҳой мебошад.

Ва баъд аз ин чизҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид. Ва ӯ бо овози пурқувват нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардид. Зеро ҳамаи халқҳо аз майи ғазаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд шудаанд.»

Ва овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва ба балоҳои вай гирифтор нагаред; зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст». Ваҳй 18:1–5.

Паёме, ки Ваҳйи Исои Масеҳ аст, дар боби якум, боби чордахум, боби ҳаждахум ва боби бисту дуум нишон дода шудааст. Ин паём ба воситаи фариштае рамзгузорӣ шудааст, ки дар истиноди аввал ва охири китоби Ваҳй ҳамчун фариштаи Ҷабраил шинохта мешавад; сипас дар бобҳои чордахум ва ҳаждахум ин паём ба таври рамзӣ ба воситаи фариштае муаррифӣ мегардад, ки дар осмон парвоз мекунад ё аз осмон фуруд меояд.

Фариштае, ки дар боби ҳаждахум аз осмон нозил мешавад, пештар дар боби даҳум ба таври рамзӣ пешнамоиш ёфтааст, он ҷо ки фариштае фуруд омада, як пой худро бар хушкӣ ва пой дигарашро бар баҳр мегузорад. Он фаришта китобчае дорад, ки ба Юҳанно амр карда мешавад онро бихӯрад; китобчае, ки даҳони ӯро ширин ва шиками ӯро талх мегардонад. Китобе, ки Юҳанно мехӯрад, паём аст, ва паёме, ки китобчаи хурд онро ифода мекунад, рамзи паёми фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ аст; бинобар ин, он низ намояндагии паёми огоҳкунандаи ниҳой мебошад.

Ба мо гуфта шудааст, ки паёми Худо фиристода шуд ва ба воситаи фаришта рамзӣ нишон дода шуд; ва ҳангоме ки мо бо диққати чиддӣ мечӯем, то бубинем, ки паёми охири хушдор дар китоби Ваҳй чӣ гуна ба тасвир оварда шудааст, дармеёбем, ки ҳафт бор фаришта паёми охири хушдорро ифода мекунад. Дар намунаҳои аввалин ва охирин он фаришта Ҷабраил буд. Сипас, дар Ваҳй боби даҳум, мо фариштаеро мебинем, ки бо китоби кӯчаке дар дасташ нозил мешавад. Дар Ваҳй боби чордахум мо боз се фариштаи дигарро мебинем, ки ҳамаи онҳо паёми охири хушдорро намояндагӣ мекунанд. Сипас, дар Ваҳй боби ҳаждахум мо фариштаи дигареро мебинем, ки ҳамон як паёми охири хушдорро намояндагӣ мекунад. Ҳафт паёми охири хушдор ба воситаи фариштагон ифода шудаанд. Аввалин ва охирин фаришта Ҷабраил аст, ва панҷ фариштаи миёни аввалин ва охирин фариштагони рамзӣ мебошанд.

Албатта, ҳар яке аз ҳафт калисо низ фариштае дорад, аммо онҳо паёмеро ба калисоҳо мерасонанд, дар ҳоле ки паёми ниҳии огоҳкунандае, ки мо дар бораи он сухан рондаем, паёмест, ки тамоми ҷаҳонро ҳамчун шунавандагони худ дар бар мегирад.

Ҳар яке аз ҳафт хатти нубувватие, ки паёми охири хушдорро ифода менамояд, бояд бодикқат арзёбӣ шуда, бо ҳамдигар мутобиқ гардонида шавад, аммо дар ин марҳила ман танҳо мехоҳам як усули асосии Алфа ва Омегаро таъриф намоям. Бори аввале ки мавзӯе дар Каломи Худо зикр мешавад, муҳимтарин ишора аст. Аввалин боре ки «тухм» дар Китоби Муқаддас зикр мешавад, дар Ҳастӣ 1:11 мебошад, ки дар он ба мо гуфта мешавад, ки тухм «мувофиқи чинси худ» ҳосил хоҳад овард. Аввалин зикри тухм таъкид мекунад, ки он ДНК-и заруриро дорад, то худро такрор намояд. Исо Каломи Худоро ҳамчун тухм муайян кард.

Дар ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, назди соҳили баҳр нишаст. Ва анбӯҳи зиёде назди Ӯ ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ӯ ба қайқе даромада, нишаст; ва тамоми мардум бар соҳил меистоданд. Ва Ӯ ба онҳо чизҳои бисёре ба масалҳо гуфта, фармуд:

Инак, кишткунандае барои коштан берун рафт; ва ҳангоме ки ӯ кишт мекард, баъзе тухмҳо канори роҳ афтоданд, ва мурғони ҳаво омада, онҳоро хӯрданд. Баъзеи дигар бар

ҷойҳои санглох афтоданд, ки дар он ҷо хоки бисёр надоштанд; ва зуд сабзиданд, зеро умқи хок надоштанд. Аммо чун офтоб баромад, сӯхта шуданд; ва азбаски реша надоштанд, хушк гаштанд. Ва баъзеи дигар миёни хорҳо афтоданд; ва хорҳо рӯида, онҳоро буғӣ карданд. Аммо қисми дигар ба замини нек афтода, самар овард: баъзе садкарата, баъзе шасткарата, баъзе сикарата. Ҳар кӣ барои шунидан гӯш дорад, бишнавад.

Ва шогирдон наздик омада, ба Ё гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?»

Ё дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Зеро ба шумо ато шудааст, ки асрори Малакути Осмонро бидонед, лекин ба онҳо ато нашудааст. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода хоҳад шуд, ва ӯ фаровонии бештар хоҳад ёфт; аммо ҳар кӣ надорад, ҳатто он чи дорад, аз вай гирифта хоҳад шуд. Бинобар ин бо онҳо ба масалҳо сухан мегӯям: зеро онҳо нигоҳ карда, намебинанд; ва шунда, намешунаванд ва намефаҳманд. Ва дар онҳо пешгӯии Ишаъё ба амал меояд, ки мегӯяд: “Бо шунидан хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бо дидан хоҳед дид, вале дарк нахоҳед кард. Зеро дили ин қавм саҳт шудааст, ва гӯшҳои он аз шунидан кунд гардидааст, ва чашмҳои худро бастаанд; мабодо ки бо чашмҳои худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва рӯи кунанд, ва Ман онҳоро шифо диҳам.”»

Аммо чашмони шумо муборақанд, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, ва нашуниданд.

Пас, масали кишткунандаро бишнавед.

Ҳар кӣ каломи Подшоҳиро бишнавад ва онро нафаҳмад, он гоҳ шарир меояд ва он чиро, ки дар дили ӯ кошта шуда буд, мерабояд. Ин ҳамон касест, ки тухмиро дар канори роҳ қабул кардааст.

Аммо он ки тухмро бар ҷойҳои санглох қабул кард, ҳамон касест, ки каломро мешунавад ва дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунад; лекин дар худ реша надорад, балки то муддате пайдор мемонад: зеро ҳангоме ки ба сабаби калом мусибат ё озор ба миён ояд, зуд ба васваса меафтад.

Ва он ки тухмро миёни хорҳо қабул кард, касест, ки каломро мешунавад; вале ғами ин ҷаҳон ва фиреби сарват каломро буғӣ мекунад, ва ӯ бебарор мегардад.

Лекин касе ки тухмро дар замини нек пазируфт, ӯст он касе ки каломро мешунавад ва онро мефаҳмад; ва ӯ низ самар меоварад ва ҳосил медиҳад: яке сад баробар, дигаре шаст, ва дигаре сӣ. Матто 13:1–23.

Тухме, ки Каломи Худост, тамоми ДНК-и заруриро барои ба вучуд овардани як растании комил дар худ дорад. Аввалин зикри як мавзӯ дар Каломи Худо ҳамаи унсурҳои он мавзӯро, ки вучуд доранд, дар бар мегирад. Ин ҳақиқат ҳамчун «қоидаи аввалин зикр» шинохта мешавад. Ҳар қадар ин қоида бо диққати бештар баррасӣ гардад, ҳамон қадар

устувортар будани он равшантар мешавад.

Пеш аз он ки мо дар шарҳи худ оид ба Алфа ва Омега ва таърифи Каломи Худо ҳамчун тухм идома диҳем, бамаврид аст, ки аз порчае, ки мо ҳоло аз Матто иқтибос овардем, баъзе нуктаҳои марбутро дар баррасии худ оид ба китоби Ваҳй ба назар гирем. Ҳамаи анбиё дар бораи анҷоми ҷаҳон суҳан мегӯянд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим на он қадар барои замони худ, балки бештар барои замони мо суҳан гуфтанд; бинобар ин, нубуввати онҳо барои мо эътибор дорад. “Ва ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун ибрат рӯй дод; ва барои насихати мо навишта шудааст, ки бар мо анҷомҳои ҷаҳон расидааст.” 1 Corinthians 10:11. “На ба ҳуди онҳо, балки ба мо онҳо дар он чизҳое хизмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое, ки бо Рӯҳулқудсе, ки аз осмон фиристода шудааст, башоратро ба шумо мавъиза кардаанд, хабар дода шудааст; чизҳое ки ғариштагон орзу доранд ба онҳо назар афкананд.” 1 Peter 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои ҳудро барои ин насли охир ҷамъ оварда, якҷо бастааст. Ҳамаи рӯйдодҳои бузург ва воқеаҳои ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо тақрор шудаанд ва тақрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Ин порча се шохидро пешкаш мекунад, (Павлус, Петрус ва Эллен Уайт), ки бар ин ҳақиқат шаҳодат медиҳанд, ки ҳамаи анбиё дар бораи анҷоми ҷаҳон суҳан мегӯянд, яъне маҳз ҳамон замоне ки сирри дар китоби Ваҳй бударо муҳркушода месозанд. Бинобар ин, дар Матто боби сездах, вақте Исо гуфт: «Хушо ҷашмони шумо, зеро ки мебинанд; ва ғӯшҳои шумо, зеро ки мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки анбиёи бисёр ва одилони бисёр орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд», Ё ҳамон баракатеро баён мекард, ки дар се ояи аввали боби якуми китоби Ваҳй зикр шудааст.

Хушо аст он касе ки меҳонад, ва онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро ки вақт наздик аст. Ваҳй 1:3.

Исо масали Киштакорро баён намуд, ва сипас шогирдон роҳнамоӣ шуданд, то бо Ё дар бораи ин масал гуфтугӯ кунанд. Аммо пеш аз он ки онҳо ба муошират бо Исо оварда шаванд, Ё ба онҳо ва, муҳимтар аз он, ба мо чунин фармуд: «Ҳар кӣ ғӯш барои шунидан дорад, бишнавад».

Исо масалро баён намуда, онро бо огоҳӣ барои онҳое ки хоҳанд шунид, анҷом медиҳад. Сипас шогирдон ба он баҳс роҳнамоӣ мешаванд, ки дар он Исо ҳадди ақал ба се андешаи муҳим муроҷиат мекунад. Ё фарқиятеро миёни ду синфи шунавандагон муайян месозад, ва бо ин кор ба порчае аз китоби Ишаё ишора менамояд, то шохидии дуҷоме дар бораи ду синфи шунавандагон пеш оварад (зеро дар ёд доред, ки ҳамаи ин дар заминаи онҳое қарор дорад, ки хоҳанд шунид). Андешаи сеюме, ки Ё баён мекунад, ғайр аз ду синфи шунавандагон ва китоби Ишаё ҳамчун шохидии дуҷоме, ин ҳақиқат аст, ки Каломи Худо тухм аст. Пас, ҳақиқате ки Каломи Худо тухм аст, ҷузъе аз он чизест, ки бояд аз ҷониби онҳое шунида шавад, ки Ваҳйи Исои Масеҳро дар боби якуми китоби Ваҳй мешунаванд. Дар се ояи аввал ду шунаванда ҳастанд, ҳамон тавре ки дар Матто боби сездахум ду синфи

шунавандагон ҳастанд. Матто боби сездарум танҳо андаке фаҳмишро дар бораи роҳҳои гуногуне меафзояд, ки онҳое ки аз шунидан сарпечӣ мекунанд, интиҳоби нашуниданро мекунанд. Ва шӯҳидии Ишаъё ба паёме, ки мо бояд бишназем, боз ҳам бештар меафзояд.

Дар соле ки подшоҳ Уззиё мурд, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахте нишаста буд, баланд ва барафрошта; ва домани ҷомаи Ё маъбадро пур мекард. Болои он серафимҳо истода буданд: ҳар яке шаш бол дошт; бо дутояш рӯи худро мепӯшонид, бо дутояш пойҳои худро мепӯшонид, ва бо дутояш парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст». Ва остонаҳои дар аз овози нидокунанда ба ларза дароманд, ва хона аз дуд пур шуд.

Пас ман гуфтам: Вой бар ҳоли ман! зеро ки ҳалок гардидам; чунки ман марди лабони нопок ҳастам, ва дар миёни қавме сокинам, ки лабони нопок доранд; зеро ҷашмони ман Подшоҳро, яъне Худованди лашкарҳоро, дидаанд.

Пас яке аз серафимон сӯи ман парвоз карда омад, дар дасташ ангишти сӯзоне буд, ки онро бо анбӯр аз рӯи қурбонгоҳ гирифта буд; ва онро бар даҳони ман гузошт ва гуфт: «Инак, ин ба лабҳои ту расид; ва гуноҳи ту дур карда шуд, ва хатои ту пок гардонида шуд».

Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро фиридам, ва кист, ки барои Мо хоҳад рафт?» Он гоҳ ман гуфтам: «Инак, ман ҳозирам; маро бифирист».

Ва Ё гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Албатта хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва албатта хоҳед дид, вале дарк нахоҳед кард.” Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онҳоро гарон соз, ва ҷашмони онҳоро бибанд; мабодо бо ҷашмони худ бинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ фаҳманд, ва рӯчӯъ намоёнд, ва шифо ёбанд.»

Пас ман гуфтам: «Эй Худованд, то ба кай?» Ва Ё ҷавоб дод: «То он даме ки шаҳрҳо бе сокин вайрон гарданд, ва хонаҳо бе одам бимонанд, ва замин комилан хароб шавад; ва Худованд одамонро ба дур барад, ва дар миёни замин тарки бузурге падид ояд. Аммо боз дар он даҳякест, ва он бармегардад ва фуру бурда хоҳад шуд; мисли дарахти тил ва мисли булут, ки ҷавҳари онҳо дар онҳо мемонад, ҳангоме ки баргҳои худро мерезанд: ҳамон тавр насли муқаддас ҷавҳари он хоҳад буд». Ишаъё 6:1–13.

Албатта, ин порча аз Ишаъё дар амиқии мавзӯҳои нубувватие, ки ба онҳо мепардозад, басо ҳайратангез аст. Бисёре аз ин мавзӯҳо дар «Ҷадвалҳои Ҳабаққук» борҳо мавриди баррасӣ қарор гирифтаанд; бинобар ин, мо фақат он нуктаҳоро аз ин порча ба таври мухтасар ҷамъбаст мекунем, ки баррасии моро дар бораи ишораи Исо ба он ки каломи Ё тухм аст, тақвият медиҳанд.

Муайян шудааст, ки Ишаъё дар ин порча пайғамбарро ифода мекунад ва бинобар ин, қавми Худоро дар охири замон низ. Аз ҳама муҳимтар барои матлаби мо он аст, ки Ишаъё қавмеро ифода мекунад, ки дар ҳоле ки дар дохили калисои Худо ҷаҳолият мекарданд, дар гуноҳ зиндагӣ менамуданд. То он даме ки Ишаъё ваҳйи ҷалоли Худоро надид, ӯ гуноҳкории шахсии худро дарк намекард. Ё Лоадикия буд, кӯр буд.

«Ишаё гуноҳи дигаронро маҳкум карда буд; аммо акнун вай худро дар назди ҳамон ҳукме мебинанд, ки бар онҳо эълон намуда буд. Ў дар парастии Худо ба маросими сард ва бечоне қонеъ шуда буд. То он даме ки рӯёи Худованд ба ӯ дода нашуд, вай инро намердонист. Акнун, ҳангоме ки ба қудсияту ҷалоли муқаддас назар мекард, хираду истеъдодҳои ӯ то чӣ андоза ночиз менамуданд. Ў то чӣ ҳад нолоиқ буд! то чӣ ҳад барои хизмати муқаддас носазовор буд! Нигоҳи ӯ ба худ метавонист бо суҳанони ҳавворӣ Павлус баён гардад: “Эй ман, инсонӣ бадбахт! Кист, ки маро аз ҷисми ин марг ҳалос кунад?”»

«Аммо дар андуҳи худ ба Ишаё тасалли фиристода шуд. “Он гоҳ яке аз серафимҳо назди ман парид, дар ҳоле ки дар дасти худ аҳғари сӯзоне дошт, ки онро бо анбӯр аз рӯи қурбонгоҳ гирифта буд; ва онро бар даҳони ман ниҳод ва гуфт: Инак, ин ба лабҳои ту расид; ва шарорати ту дур карда шуд, ва гуноҳи ту пок гардид.” Ишаё 6:6, 7.»

Рӯёе, ки ба Ишаё дода шуд, ҳолати қавми Худоро дар рӯзҳои охир ифода мекунад. Ба онҳо имтиёз дода шудааст, ки бо имон кори пешравандаро дар муқаддасгоҳи осмонӣ бубинанд. «Ва маъбади Худо дар осмон қушода шуд, ва сандуқи аҳди Ў дар маъбади Ў дида шуд». Ҳангоме ки онҳо бо имон ба Қудси-қудсҳо назар меафкананд ва кори Масеҳро дар муқаддасгоҳи осмонӣ мебинанд, онҳо дармеебанд, ки қавме ҳастанд бо лабони нопок,—қавме, ки лабонашон бисёр вақт беҳудагӯй кардаанд, ва истеъдодҳои онҳо барои ҷалоли Худо тақдир ба кор бурда нашудаанд. Баҳақ метавонанд ноумед шаванд, вақте ки сусти ва нолоиқии худро бо покӣ ва дилработарини ҳислати пурҷалоли Масеҳ муқоиса мекунанд. Аммо агар онҳо, мисли Ишаё, таъсиреро, ки Худованд меҳодад бар дил гузошта шавад, қабул кунанд, агар ҷонҳои худро дар ҳузури Худо фурӯтан созанд, барои онҳо умед ҳаст. Камони ваъда бар болои тахт аст, ва он коре ки барои Ишаё анҷом дода шуд, дар онҳо низ ба амал оварда хоҳад шуд. Худо ба илтиҷоҳое, ки аз дили шикаста мебароянд, ҷавоб хоҳад дод.

«Мақсади ин кори бузург ва ҷиддии Худо он аст, ки бандҳои ғалларо барои анбори осмонӣ ҷамъ оварад; зеро замин бояд аз ҷалоли Худованд пур гардад. Пас, ҳеҷ кас набояд ҳаросон шавад, вақте ки шарорати ғолибро мебинанд ва суҳанонро мешунавад, ки аз лабони нопок бармеоянд. Ҳангоме ки қувваҳои зулмот худро бар зидди қавми Худо ба саф меороянд; ҳангоме ки Шайтон нерӯҳои худро барои охирин низои бузург гирд меоварад, ва қудрати ӯ бузург ва қариб мағлубкунанда менамояд, [он гоҳ] дидгоҳи равшани ҷалоли илоҳӣ, тахти баланду боло бардошташуда, ки бо камони ваъда иҳота гардидааст, тасалли, эътимод ва осоиш хоҳад бахшид». Review and Herald, December 22, 1896.

Рӯё «ҳолати қавми Худоро дар рӯзҳои охир тасвир мекунад». Қавми Худо дар рӯзҳои охир Лудикиён мебошанд.

Ва ба фариштаи калисои лоудикиён бинавис: Инро Омин, Шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои офариниши Худо мегӯяд: Аъмоли туро медонам, ки на сард ҳастӣ ва на гарм; кошки сард мебудӣ ё гарм. Пас, азбаски ширгарм ҳастӣ, ва на сардӣ ва на гарм, туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард. Зеро мегӯй: Ман сарватмандам ва дороии бисёр ёфтаам ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам; ва намеронӣ, ки ту бадбахт ва бечора ва камбағал ва кӯр ва урён

ҳастӣ. Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллоӣ дар оташ озмудашударо бихарӣ, то сарватманд гардӣ; ва либоси сафедро, то пӯшида шавӣ, ва нанги урғиат зоҳир нашавад; ва чашмонатро бо сурма бимол, то бубинӣ.

Ҳар киро, ки Ман дӯст медорам, мазаммат ва танбеҳ медиҳам; пас, ғайратманд бош ва тавба намо. Инак, Ман бар дар истода, тақ-тақ мекунам; агар касе овози Маро бишнавад ва дарро бикшояд, назди ӯ даромада, бо ӯ шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман. Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман бинишинад, чунон ки Ман низ ғолиб омадам ва бо Падари Худ бар тахти Ӯ нишастаам.

Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:14–22.

«Паём ба калисои Лаодикийён як маҳкумкунӣ тақондиҳанда аст ва дар айни замон ба халқи Худо татбиқ мегардад.

«Ва ба фариштаи калисои Лудика бинавис: Инро Омин, Шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои офариниши Худо, мегӯяд: аъмоли туро медонам, ки на сард ҳастӣ ва на гарм; кош сард мебудӣ ё гарм. Пас, азбаски нимгарм ҳастӣ ва на сардӣ ва на гарм, туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард. Зеро мегӯӣ: “Ман сарватмандам ва дороии бисёр ёфтаам ва ба ҳеч чиз эҳтиёҷ надорам”; ва намедонӣ, ки ту бечора, ва ҳақир, ва камбағал, ва кӯр, ва урғён ҳастӣ».

«Дар ин ҷо Худованд ба мо нишон медиҳад, ки паёме, ки бояд ба қавми Ӯ аз ҷониби хизматгузоре, ки Ӯ онҳоро даъват кардааст, то мардумро огоҳ созанд, расонда шавад, паёми сулҳ ва амният нест. Он танҳо назариявӣ нест, балки дар ҳар ҷузъ тафсил амалӣ мебошад. Қавми Худо дар паём ба Лаодикийён ҳамчун онҳое тасвир шудаанд, ки дар ҳолати амниятӣ ҷисмонӣ қарор доранд. Онҳо дар осоишанд ва худро дар мақоми баланди дастовардҳои рӯҳонӣ медонанд. “Зеро ки мегӯӣ: ман сарватдорам, дороии зиёд дорам ва ба ҳеч чиз муҳтоҷ нестам; ва намедонӣ, ки ту бечора, ва бадбахт, ва фақир, ва кӯр, ва бараҳна ҳастӣ.”

«Чӣ фиреби бузургтаре метавонад бар зехни инсонҳо ояд аз он ки эътимод дошта бошанд, ки ҳақ ҳастанд, дар ҳоле ки қомилан ноҳақанд! Паёми Шоҳиди Ҳақиқӣ қавми Худро дар фиреби ғамангезе меёбад, вале дар он фиреб ростқалбанд. Онҳо намедонанд, ки ҳолати онҳо дар назари Худо бисёр асфбор аст. Дар ҳоле ки онҳое ки ба онҳо мурочиат карда мешавад, худро бо ин таскин медиҳанд, ки дар ҳолати баланди рӯҳонӣ қарор доранд, паёми Шоҳиди Ҳақиқӣ амниятӣ онҳоро бо маҳкумияти тақондиҳандаи ҳолати ҳақиқии онҳо — кӯрии рӯҳонӣ, фақр ва бадбахтии онҳо — мешиканад. Ин шаҳодат, ки чунин бурранда ва шадид аст, хато буда наметавонад, зеро сухангӯ Шоҳиди Ҳақиқист, ва шаҳодати Ӯ ҳатман дуруст аст.

«Барои онҳое ки дар дастовардҳои худ худро эмин ҳис мекунанд, ва мепиндоранд, ки аз дониши рӯҳонӣ ғанианд, қабул кардани паёме, ки эълон мекунад онҳо фирефта шудаанд ва ба ҳар як файзи рӯҳонӣ ниёз доранд, душвор аст. Дили тақдирнофта «аз ҳама чиз фиребандатар аст, ва бағоят шарир.» Ба ман нишон дода шуд, ки бисёриҳо худро тасалли медиҳанд, ки масеҳиёни неқӯянд, дар ҳоле ки аз Исо ҳеҷ як шуоъи нур надоранд. Онҳо дар ҳаёти илоҳӣ барои худ таҷрибаи зинда надоранд. Пеш аз он ки ниёзи

ҳақиқии худро ба кӯшиши чиддӣ ва матонатнок барои ба даст овардани файзҳои гаронбаҳои Рӯҳ эҳсос кунанд, ба кори амиқ ва ҷамъонибаи фурӯтан сохтани худ дар назди Худо ниёз доранд.» Шаҳодатҳо, ҷилди 3, 252, 253.

Пас аз он ки Ишаъё аз ҳолати Лоодикияи худ тавба карда, бозгашт, ӯ ихтиёран омода шуд, ки паёми ниҳони огоҳкунандаро ба ҷаҳон бирасонад. Ояти сеюми боби шашум таърихи нубуввати Ишаъёро ба таърихи нубуввати Ваҳй боби ҳаждах пайваст мекунад, вақте ки фаришта нозил мешавад ва заминро бо ҷалоли худ мунаввар месозад.

Ва баъд аз ин чизҳо ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати бузурге дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ваҳй 18:1.

Ишаъё қавми Худоро дар замоне муаррифӣ мекунад, ки фариштаи Ваҳйи ҳаждахум нузул мекунад, зеро вақте ки ӯ ба муқаддасгоҳи осмонӣ бурда шуд, серафимонро шунид, ки эълон мекарданд: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли ӯ пур аст». Ишаъё, ҳамон тавре ки Юҳанно дар Ваҳй, қавми Худоро муаррифӣ мекунад, ки паёми ниҳони огоҳкунандаро эълон менамоянд. Юҳанно қавми Худоро «боқимонда» номид ва Ишаъё ба онҳо ҳамчун «як даҳум», ё ушр, ишора кард. Калимаи решагӣ дар забони ибронӣ маънои «ушр додан»-ро дорад.

Саволи нубуввати «то кай?» ки Ишаъё онро пурсид, дар Каломи Худо борҳо такрор мешавад (ва барои ихтисор, ҷавоби саволи «то кай?» ин аст, ки он фаро расидани қонуни миллии якшанберо дар Иёлотӣ Муттаҳида нишон медиҳад.) Мувофиқи гуфтаи Эллен Уайт, дар он вақт «азпасгарии милли бо ҳалокати милли пайравӣ хоҳад шуд», ва мувофиқи Ишаъё он ҳамон вақт аст, ки «шаҳрҳо бе сокин хароб гарданд, ва хонаҳо бе одам, ва замин тамоман вайрон шавад, Ва Худованд одамонро ба дур бибарад, ва дар миёни замин тарқашавии бузурге бошад». «Тарқашавии бузург дар миёни замин» ҳамон «бисёрон» аст, ки мувофиқи Дониёл 11:41 ҳангоми Қонуни якшанбе сарнагун мешаванд. Инҳо ҳамон шахсони Ишаъёи шаш ва Маттои сездҳ мебошанд, ки ҷашм доранд, вале намебинанд, ва гӯш доранд, вале намешунаванд, ва низ онҳое дар Ваҳйи се, ки пандро ба калисои Лоудикия рад мекунанд.

Ӯ ҳамчунин ба замини пурчалол дохил хоҳад шуд, ва кишварҳои бисёре сарнагун хоҳанд гардид; аммо инҳо аз дасти ӯ халос хоҳанд шуд: Адӯм, ва Мӯоб, ва сарафрозони банӣ-Аммӯн. Дониёл 11:41

Ишаъё Исои Масеҳро дар муқаддасгоҳи Ӯ дар рӯё дид, чунон ки Юҳанно низ дар Ваҳй дид. Ишаъё намояндаи «дахяк» ё ушрест, ки «бозмегардад» ва мисли дарахт «хӯрда хоҳад шуд». Калимаи ибронӣ, ки ба «хӯрда шудан» тарҷума шудааст, маънои nobud шудан ба воситаи оташро дорад. Аммо дар «дахяк» «ҷавҳаре» дар даруни онҳо ҳаст, ки оташ онро намесӯзонад. Оё, пас, маълум мешавад, ки нӯҳ даҳяки дигар он ҷавҳарро надоштанд? Оташе, ки ҳамчун хӯрдан ва фурӯ бурдани дарахти теребинт ва булут тасвир шудааст, ҳамон оташи Фариштаи Аҳд аст, ки дар китоби Малокӣ ногаҳон ба маъбади Худ меояд.

Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман тайёр хоҳад кард; ва Худованд, ки шумо Ӯро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне

Фиристодаи аҳде, ки шумо аз Ё хушнуд мешавед: инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Лекин кист, ки рӯзи омадани Ёро тоб оварда тавонад? Ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё истодагарӣ кунад? Зеро Ё мисли оташи поккунандаи филиз аст, ва мисли собуни шӯяндагон. Ва Ё нишаста, ҳамчун поккунандаи нукра ва тозакунанда амал хоҳад кард; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад сохт ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад гардонид, то ки барои Худованд қурбоние дар росткорӣ тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яхудо ва Ерусалим барои Худованд мақбул хоҳад буд, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва дар солҳои пешин буд. Малакиё 3:1–4.

Даҳяки Ишаё, (ки ушр мебошад) ҳамчунин ҳамон «қурбонӣ дар адолат»-и Малокӣ аст. Қурбонии Малокӣ қавми Худост, ки ҳамчун «писарони Левӣ» муаррифӣ шудаанд ва бо оташ пок мегарданд, то «қурбонӣ дар адолат»-ро ба вучуд оваранд; ва онҳое ки дар шаҳодати Ишаё аз ҷониби оташ «хӯрда мешаванд», ҳамон даҳяк, ё ушр мебошанд.

Мувофиқи ҷайзи Худо, ки ба ман дода шудааст, ман ҳамчун меъмори ҳикматманд таҳкурсиро гузоштам, ва дигаре бар он бино мекунад. Аммо ҳар кас эҳтиёт кунад, ки ҷи гуна бар он бино менамояд. Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре ғайр аз он ҷи гузошта шудааст, бинад, ки он Исои Масеҳ аст. Акнун агар касе бар ин таҳкурсии тилло, нукра, сангҳои қиматбаҳо, ҷӯб, хас, коҳ бино кунад, амали ҳар кас ошкор хоҳад шуд; зеро он рӯз онро маълум хоҳад кард, чунки ба воситаи оташ зоҳир хоҳад шуд; ва оташ амали ҳар касро, ки аз ҷи гунагӣ аст, имтиҳон хоҳад кард. 1 Қўринтиён 3:10–13.

Павлус дар ин ҷо изҳор мекунад, ки қорҳои ҳар як инсон ба воситаи «оташ» ошкор хоҳанд шуд. Дар Малокӣ оташ ғаширо месӯзонад ва дур мекунад. Дар Ишаё покшавии «даҳяк» дар ҳамон замоне сурат мегирад, «вакте ки» онҳо баргҳои худро мерезанд. Баргҳо, чунон ки Одаму Ҳавво шаҳодат медиҳанд, рамзи гуноҳи пинҳонӣ, зоҳирпарастӣ ва худписандӣ мебошанд.

«Даҳяки» Ишаё дорои ҷавҳаре ҳастанд, ки онро сӯхта нест кардан мумкин нест, ва он ҷавҳар «насли муқаддас» аст. Масеҳ дар даруни онҳост — умеди ҷалол. Худи Ишаё низ «насли муқаддас» аст ва ҳамчунин ҳамон «даҳяк» аст, ки ӯ муайян месозад. Ҳам «насли муқаддас» ва ҳам «даҳяк» ба василаи Ваҳйи Исои Масеҳ дар муқаддасгоҳи Ё аз ҳолати Лаодикия ба ҳолати Филоделфия бозмегарданд.

Рӯёи ҷалоли Худо, ки Ишаёро водор месозад нидо кунад, ки вай ҳалок шудааст, ки вай шахси нопок ва гунаҳкорест, ки ба омурзиш ниёз дорад, дар муқаддасгоҳи осмонӣ, ҳангоме ба вуқӯ меояд, ки дарахтон баргҳои худро мерезанд. Калимаи «мерезанд» маънои «берун андохтан» ё «бурида партофтан»-и дарахтро дорад. Дар ин ҷо берун андохта шудани Лудукия тасвир шудааст. «Даҳяк» ё бақия аз «оташ»-и поксозӣ хоҳад гузашт, ки онро Пайғамбари Аҳдномаи Малокӣ ба амал меоварад; ба ин васила қорҳои инсонии онҳо аз ҷиҳати рӯзонӣ сӯхта дур карда мешаванд, ва ҳамин тавр фақат «ҷавҳар»-е боқӣ мемонад, ки сӯхта наметавонад, яъне «Насли Муқаддас». Онҳое ки шуниданро рад мекунанд, мисли баргҳои хушки мурда дур андохта хоҳанд шуд, ё аз даҳони Худованд қай карда хоҳанд шуд.

Исо Тухми Муқаддас аст, ва тухм тамоми ДНК-и заруриро дар худ дорад, то тамоми гиёхро ба вучуд оварад. Каломи Худо тухм аст, ва бинобар ин, нахустин зикри чизе дар Каломи Худо тамоми маълумоти заруриро дар бар мегирад, то он мавзӯро, агар дуруст фаҳмида шавад, дар имондор ба камоли пурра бирасонад.

Боби шашуми Ишаё қавмеро муайян мекунад, ки дар он давраи замон, вақте ки барои баракат ёфтан аз паёми Ваҳйи Исои Масеҳ ШУНИДАН ҳатмист, «намешунаванд». Қавме ки Исо ба онҳо ишора мекард, қавми баргузидаи Худо буданд; онҳо зани Ё буданд; онҳо қавми аҳди Ё буданд; онҳо Исроили қадим буданд.

Исроили қадимӣ, ё Исроили нахустин, намунаи Исроили муосир, ё Исроили охирин, мебошад. Қавми Худо дар охири ҷаҳон Адвентистони рӯзи ҳафтуманд — қавми баргузидаи Ё, ҳамсари Ё, қавми аҳди Ё — Исроили муосир. Шаҳодати таърихи Ишаё, дар якҷоягӣ бо таърихи Масеҳ, ду шоҳидро фароҳам меоварад, ки собит месозанд, ки дар охири ҷаҳон адвентизми рӯзи ҳафтум дар як «ҳолат»-и гумшуда ва начотнопазир хоҳад буд, ки дар паёми Лаодикия намояндагӣ шудааст.

Онҳо дар асл ғайриимкон барои начот нестанд, балки танҳо дар ҳолати Лоудикийи худ ғайриимкон барои начотанд, чунон ки Ишаё пеш аз таҷрибаи худ буд ва чунон ки яҳудиёни замони таърихи Масеҳ буданд.

Яке аз чизҳое, ки як Лаодикия бояд «бишнавад», масали Кишткор аст. Ё бояд дар он масал «бишнавад», ки Каломи Худо «тухм» аст, тухми муқаддас. Вақте ки ин «шунида» мешавад, он гоҳ бунёде гузошта мешавад, ки ба кушода шудани паёми махфии Ваҳй оғоз мебахшад, зеро он паём дар дарки амиқе печидааст, ки Исо Алфа ва Омега, Аввалин ва Охирин, Ибтидо ва Интиҳо аст. Фаҳмидани муносибати интиҳо бо ибтидо инчунин дарбар мегирад фаҳмидани он ки Исо Калом аст, ва Ё Тухм аст.

Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ё дар ибтидо назди Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ё офарида шуд; ва бе Ё ҳеҷ чизе аз он чи офарида шудааст, офарида нашуд. Дар Ё ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд. Ва нур дар зулмот медурахшад; ва зулмот онро дарк накард. Юҳанно 1:1–5.

Акнун ваъдаҳо ба Иброҳим ва ба насли ӯ дода шуданд. Намеғӯяд: «ва ба наслҳо», чунон ки дар бораи бисёрон; балки чун дар бораи як нафар: «ва ба насли ту», ки ҳамон Масеҳ аст. Ғалотиён 3:16.

Барои дарк намудани муносибати анҷом бо ибтидо, фаҳмиши «қоидаи аввалин зикр» лозим аст. Қоидаи аввалин зикр муайян мекунад, ки ибтидои як мавзӯ муҳимтарин ишора ба он аст, зеро он тамоми дostonро дар бар мегирад, чунки, ҳамчун Каломи Худо, он тухм аст. Ишораи охирин аз рӯи аҳамият дар ҷойи дувум меистад, ба он маъно ки маҳз дар он ҷо ҳамаи унсурҳои дoston ба ҳам пайваста мешаванд ва ҳеҷ риштаи нопайванд боқӣ наместонад. Аммо ишораҳои миёна ба як мавзӯ ба дoston қувват ва равшанӣ мебахшанд, ва аз ин ҷиҳат миёна ҳамчунон ба андозаи ибтидо ё анҷом зарурист.

Дар бораи ин мавзӯ боз бисёр чизҳоро метавон баррасӣ кард, вале ба порчаи Матто сездар баргашта, метавонем қайд намоем, ки Исо ду гурӯҳи одамонро муайян кард, ки мешунаванд ё намешунаванд. Ў беш аз як тарзи нашуниданро нишон медиҳад, аммо сипас бар онҳое ки мешунаванд, баракат эълон мекунад.

Аммо чашмони шумо мубораканд, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд. Пас, масали корандаро бишнавед. Матто 13:16–18.

Аз нигоҳи набувватӣ, пас, ин «баракат» айнан ҳамон баракатест, ки дар Ваҳй 1:3 зикр шудааст:

Хушо ба ҳоли касе ки меҳонад, ва касоне ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст.

Ишораи Исои Масеҳ дар Матто боби сездар ба Ишаё боби шаш, дар ҳамбастагӣ бо навиштаҳои Эллен Уайт, тасдиқ мекунад, ки дар охири ҷаҳон чизҳое дида ва шунида мешаванд, ки он қадар азим буданд, ки бисёре аз мардони одил ва анбиё орзу мекарданд дар он давраи замоне зиндагӣ намоянд, ки паёми охирини огоҳкунанда бояд мӯҳраш кушода шавад, ва он гоҳ мардум онҳоро «бубинанд» ва «бишнаванд».

Ба Юҳанно гуфта шуд, ки он чиро «Ҳафт Раъд» дар боби даҳум гуфтааст, мӯҳр намояд; ва дар боби бисту дуюм чунин эълон мешавад: «Суҳанони нубуввати ин китобро мӯҳр макун; зеро ки вақт наздик аст». Ояти баъдӣ анҷоми муҳлати озмоиши инсонро муайян мекунад. Андак пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш, эълоне дода мешавад, то «Ҳафт Раъд» кушода карда шавад, ки он ягона порча дар китоби Ваҳй аст, ки дар он вақт мӯҳр шуда буд. Дар бораи «Ҳафт Раъд» ба мо хабар дода мешавад, ки онҳо оғози ва анҷоми Адвентизмро ифода мекунанд.

«Нури махсусе, ки ба Юҳанно дода шуд ва дар ҳафт раъд ифода ёфт, тасвири воқеаҳое буд, ки зери паёмҳои фариштаи якум ва дуюм ба вуқӯъ меомаданд....»

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, ба Юҳанно, ҳамон гуна ки ба Дониёл дар бораи китоби хурд, чунин амр дода мешавад: “Он чиро, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр кун.” Инҳо ба воқеаҳои оянда тааллуқ доранд, ки дар тартиби худ ошкор карда хоҳанд шуд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ҷилди 7, 971.

Ҳафт Раъд воқеаҳоеро ифода мекунанд, ки дар ҷараёни оғози адвентизм дар таърихи паёми фариштаи якум ва дуюм, аз соли 1798 то 22 октябри соли 1844, ба амал омаданд; ва дар ҳамон мақолаи дар боло зикршуда ба мо хабар дода мешавад, ки Ҳафт Раъд «ба воқеаҳои оянда дахл доранд, ки дар тартиби худ ошкор карда хоҳанд шуд». Таърихи ибтидоии адвентизм анҷоми адвентизмро тасвир мекунад, зеро Исои Масеҳ, ҳамчун Алфа ва Омега, имзои Худро бар тамоми таърихи адвентизм мегузорад, зеро он ҳамон қадар таърихи муқаддас аст, ки таърихи Исроили қадим буд.

Мувофиқи суханони Исои Масеҳ дар Матто боби сездаҳ, ин воқеаҳо ҳамон чизҳоянд, ки анбиё орзуи дидани онҳоро доштанд ва шогирдон барои донишони онҳо муборак шумурда шуданд. Он шогирдон қавми Худоро дар охири ҷаҳон намояндагӣ мекунанд, ки барои он чи мебинанд ва мешунаванд, мубораканд. Он чи онҳо мебинанд ва мешунаванд, паёми Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки ҳамчунин ба воситаи паёми Ҳафт Раъд намояндагӣ мешавад, ки ҳам таърихи миллӣ ва ҳам таърихи яқсаду ҷилу ҷаҳор ҳазорро намояндагӣ мекунанд.

«Ҳамаи паёмҳое, ки аз соли 1840 то 1844 дода шудаанд, бояд ҳоло бо қувват ироа карда шаванд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд. »

Масеҳ гуфт: “Чашмони шумо мубораканд, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёре аз анбиё ва одилон орзу доштанд он чизҳоро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале онҳоро надиданд; ва он чизҳоро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале онҳоро нашуниданд” [Матто 13:16, 17]. Мубораканд чашмоне, ки он чизҳоро диданд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд.

«Паём дода шуд. Ва дар тақрор кардани паём набояд ҳеҷ таъхире бошад, зеро аломатҳои замони иҷро шуда истодаанд; кори хотимавӣ бояд анҷом ёбад. Кори бузург дар муддати кӯтоҳ анҷом дода хоҳад шуд. Ба зудӣ, бо таъйиноти Худо, паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд табдил хоҳад ёфт. Он гоҳ Дониёл дар қитъаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро бидиҳад». Manuscript Releases, volume 21, 437.

Эллен Уайт таърихеро, ки Масеҳ онро ҳамон таърихе муайян кард, ки одамони одил орзу доштанд онро бубинанд, ҳамчун таърихи миллӣ аз соли 1840 то 1844 муайян месозад, ва сипас мегӯяд, ки «ба таъйиноти Худо ба зудӣ паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд табдил хоҳад ёфт». «Нидои баланд» рамзи хушдори ниҳонии фариштаи сеюм аст, ва ҳангоме ки он паём дода шавад, он таърихи оғози адвентизмро тақрор хоҳад кард. Паёми хушдори ниҳонӣ ҳамон «паёмҳо»-ест, ки «бояд ба ҳамаи калисоҳо бираванд», ва ҳамаи «паёмҳое, ки аз солҳои 1840–1844 дода шудаанд, бояд ҳоло бо қувват баён карда шаванд».

Алфа ва Омега интиҳоро бо ибтидои нишон медиҳад. Эллен Уайт баён мекунад, ки «паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо бирасанд», ва Исо ба Юҳанно гуфт: «Ман Алфа ва Омега ҳастам, аввалин ва охирин; ва он чиро мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд бифирист: ба Эфсӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергамос, ва ба Тиатира, ва ба Сардис, ва ба Филадельфия, ва ба Лаодикия.»

Паёмҳои солҳои 1840 то 1844 қисми он чизе мебошанд, ки бояд ба калисоҳо фиристода шаванд.